

Amtets Grændse, hvor de da blive bedømte af en Kommission. Nu spørger det ærede Medlem: Naar nu en Kommunalbestyrelse fremstiller halvanden Gang det Antal Heste, som der skal leveres, og alle disse Heste blive kasserede, skal den saa fremstille andre Heste? Nei, det skal den ikke; saa bliver det krigsbestyrelsens eller Kommissionens Sag at skaffe Hestene tilveie, og Bemyndigelsen hertil indeholdes i § 1, som siger, at der paahviler samtlige Rigets Hesteeiere Forpligtelse til paa Dyrighedens Forlangende at stille til Hærens Naadighed de dem tilhørende til Krigsbrug egnede Heste. Herefter er man altsaa i Stand til at skaffe Hestene tilveie, forsaavidt som man ikke har faaet dem ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltninger. Kommunalbestyrelsernes Medvirkning er kun forlangt for at gjøre det muligt at faae Heste udtagne i saa kort Tid som muligt, og slet ikke videre. Det er naturligt, at, dersom det kan paavises, at en Kommunalbestyrelse ikke har opfyldt sin Forpligtelse i den Henseende, og dersom det kan paavises, at den, uagtet der fandtes gode og til Krigsbrug egnede Heste i Kommunen, dog med frit Forfæt har udtaget flette og ubrugelige Heste og fremstillet dem for Kommissionen, saa kan man gjøre Ansvar gjældende isølge Straffebestemmelserne i § 8, men videre gaar Forpligtelsen ikke. Det Samme kan jeg sige overfor den Indvending, som fremkom fra det ærede Medlem med Hensyn til Vognene. Det paahviler ikke en Kommunalbestyrelse at reise omkring i andre Provindsler og kjøbe Fjedervogne og Gud veed hvad Slags Vogne for at stille dem til Hærens Naadighed. Det paahviler kun en Kommunalbestyrelse at sige: der findes i vor Kommune saa og saa mange Vogne, kunne I ikke bruge dem, saa er det ikke vor Skyld. Det er jo derhos en Selvfølge, at krigsbestyrelsen i Tilfælde af Krigsberedskab maa stille sine Fordringer med Hensyn til Vognene billigt og lavt for at kunne faae dem tilveiebragte.

J. Madsen: Den Forklaring, som den høitærede Krigsminister gav, kunde jeg saa nogenlunde være tilfreds med, naar det blot blev udtalt ubtryffeligt i Loven, saaledes at vi ikke senere, naar Loven er udkommen, skulle faae en anden Fortolkning af den end den, som for Diebliffet er givet af den høitærede Krigsminister.

Sagd: Jeg ønsker ikke mere end nødvendigt at udtvære Forhandlingen, men der er dog udtalt en Tanke af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Rjev), som jeg ikke kan lade falde aldeles til Jorden. Den er vel før fremkommen her i denne Sal, men desuagtet maa jeg tilstaa, at jeg aldrig hører den, uden at jeg fylbes med Forbavselse. Jeg tvivler paa, at den ærede Rigsdagsmand rigtig har overveiet, hvad der ligger i den Tanke, som han udtalte, og jeg skal

forsøge paa at forklare ham, hvad jeg finder, at der ligger i den. Det ærede Medlem udtalte, at netop fordi Krigsministeren trængte til saadanne Bestemmelser som dem, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, netop derfor skulde vi modsætte os dem for derved at fremtringe en Revision af Hærløven o. s. v. Men nu vil jeg rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han da formener, at det er Krigsministeren personlig, der trænger til saadanne Bestemmelser, om det er hans egen Person, der udsættes for Fare, og om alle disse mange Heste skulle bruges til at forsvare Krigsministeren med? Er det ikke dette, han mener, saa ligger der Noget i den ærede Rigsdagsmands Udtalelser, som oprører mig. Den ærede Rigsdagsmand maa dog vel vide, at det ikke er Krigsministerens egne Interesser, men Fædrelandets dyrebareste Interesser, som Krigsministeren skal værne om, og at, naar han befinder sig i den Nødvendighed at maatte fremlægge et saadant Lovforslag, saa er det ikke, fordi det vedrører hans personlige Interesser, men derimod de overordentlig vigtige Interesser for Fædrelandet, som ere ham anbetvøede. Naar nu den ærede Rigsdagsmand siger, at netop fordi det er nødvendigt for Krigsministeren, og netop fordi han trænger til disse Bestemmelser, skulle vi modsætte os dem, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det jo ikke er Regjeringens Skyld, at der ikke forlangt foreligger en revideret Forsvarsplan. Vaade de tidligere Regjeringer og den nuværende Regjering have jo forelagt Forslag dertil, og den ærede Rigsdagsmand kan da vel ikke forlange, at Regjeringen skal fremlægge et Forslag i en anden Skikkelse end den, som efter Regjeringens Overbevisning stemmer med Landets Læve. Altsaa, Regjeringen har gjort, hvad den fornaar for at fremkalde en Revision af Forsvarsvæsenet. Om det stemmer med det ærede Medlems Mening eller med hans Benners Mening eller med anderedes Lænkendes Mening over Hovedet, kommer ikke Sagen ved i dette Diebliff, thi dette er et Partispørgsmaal. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han og hans Benner intetfomhelst Monopol have paa udelukkende at vide, hvorledes Landets Forsvar bedst skal ordnes. Det er et rent Partispørgsmaal, hvorledes man fra den ene eller den anden Side her i Salen tror, at vort Forsvarsvæsen bedst kan ordnes. Og naar det ærede Medlem siger, at for at fremtringe en saadan Ordning af Forsvarsvæsenet, som han personlig ønsker og finder rigtig, skal man modsætte sig, hvad Krigsministeren mener at trænge til for at værne Fædrelandet i Farens Stund, saa stiller han Partiinteresserne foran Fædrelandets Interesser. Det er klart, at naar han siger, at det ikke er Krigsministeren personlig, han mener, at man skal forsvare, men derimod de Interesser, som denne skal varetage, saa ligger deri, at det er Partisagen, som han i sine Udtalelser har stil-